

вѣлъ и видѣлъ, че се свършватъ до тѣхната кѣща. Като се обърна къмъ Хи-Конгъ, той го попита, дали не е той крадецътъ. Хи-Конгъ му отговори:

— Кучетата разкъсаха твоята овца, а не азъ. Но азъ я вземахъ, и ние я изядохме.

— Хубава история! — каза овчарътъ. Видѣли ти, кога кучетата разкъсаха овцата?

— Не! — отвърна момчето.

— Тогава отъ где знаешъ?

— Една малка птичка ми каза, — отвърна Хи-Конгъ.

— Да не мислишъ, че азъ съмъ глупакъ да повѣрвамъ на такава история! — извика овчарътъ. Ти ще отидешъ въ затвора за кражба!

Малкия Хи-Конгъ бѣше осъденъ и затворенъ въ една малка килия.

Една сутринъ две птички кацнали на прозорчето му и почнали да чуруликатъ:

— Какво ново има братко, — запитала едната.

— Лошо за държавата ни! — отвърнала другата птичка. Една голѣма армия отъ неприятели идва къмъ града. Ако не се сѣятъ нашитѣ войници да ги отблъснатъ, загубени сме!

— Хи-Конгъ повече не искалъ да чуе. Той веднага почналъ да тропа на вратата на килията си и толкова шумъ дигналъ, че пазачътъ дотърчалъ да види, какво става

Хи-Конгъ му казалъ всичко, каквото птичкитѣ си говорѣли. На тѣзи думи пазачътъ се изсмѣлъ и му рекълъ:

— Ти си лошо момче, затова говоришъ такива глупости. Да не си посмѣлъ другъ пѣтъ да ме викашъ!

Но пазачътъ не можалъ да забрави думитѣ на Хи-Конгъ и ги казалъ на жена си.

— Може би, казва истината — рекла жена му. Защо не обадишъ на царя?

— Царътъ само ще се изсмѣе на думитѣ ми, — отвърналъ пазачътъ.

— Нека разберемъ, дали наистина познава езика на птичкитѣ! — казала жената. Азъ ще потопя малко оризъ въ сладка вода и малко въ солена. Ти вземи